

Dámy a pánové.

Je pátek večer 5. listopadu 2010 a místo abych psal pracovní text, který mám v pondělí ráno odevzdat do tisku, mám puštěno Vaše DVD a cestuji si v času. Poslouchám muziku se kterou jsem vyrostl, vystudoval, možná i dospěl.

Někdy v létě mi volal v Praze žijící spolužák, jestli nechci lístky na výroční koncert Spirituál kvintetu, odvětil jsem, že ano a pustil jsem to z hlavy... Minulý týden jsme se zde na dálném východě – neb Vám píšu z Valašska, opět po čase sešli, abychom si zahráli, tak jsme si hrávali v šatnách a třídách a chmelech, když jsme bývali studenty dnes již opět Masarykova gymnázia na Vsetíně. Jsme dnes právník, doktor, inženýr, učitel atp. a když v průběhu večera došlo na oblíbené písničky z roku raz dva a pak na spirituály, náš Pražák se zeptal jen tak mezi řečí jakže to ve středu přijedeme... No, stálo to hodně organizačního a pracovního úsilí, ale co pro muziku by člověk neudělal...

Po všelikých peripetiích jsme se ve středu všichni sešli za deset minut osm před Lucernou a pak bez dechu zírali a divili se, kdeže se bere ta energie, všichni do jednoho jsme si vzpomněli, jak jsme před mnoha (asi tak pětadvaceti) lety seděli pod pódiem v podivném kulturáku někde ve Zlíně (nezbyly tehdy na nás lístky a vstřícný pořadatel nás pustil na schody) a ve stejném vytržení jsme si zpívali tytéž písničky! A že nám dodnes vydržela chuť hrát a zpívat a potkávat se a těšit se jak malí až naladíme, dovleču někam kontrabas a budeme zas hrát dokud nevytuhneme. Pracovní povinnosti a život nás rozvály po republice a vídáme se jen několikrát do roka. Čím jsme straší, tak nám to ladí trochu později a nejlíp se nám hraje hodinku před tím, než se máme zase rozprchnout a je jedno jestli máme k dispozici tu hodinku, dvě, večer nebo vyjimečně celý víkend...

Zpátky do Prahy k padesátinám. Byl to pro mne po dlouhé době návrat k této muzice, poslouchám spoustu dalších věcí a v tu středu mi došlo, že vlastně musím panu Tichotovi poděkovat za celoživotní muzikantské nasměrování k akustické hudbě a k potřebě harmonie. Že ony již zmiňované písničky z roku raz dva byly impulsem pro další hledání a vyústily v celoživotní potřebu hraní a zpívání, k zájmu o vážnou a posléze o starou hudbu. Mimo folklórní hraní na to co přijde pod ruku jsem se na dospělost začal zase pokoušet učit a trápím si po večerech violu da gamba – jde to ztuha.

Váš koncert byl velkým zážitkem, od středy mi jedou hlavou melodie a slova skladeb, které mne provázely od dětství. Ještě jednou díky za jedinečný zážitek, za nasazení se kterým stále hrajete a činíte nám muzikou postiženým neutuchající radost. Kéž by to trvalo věčně!

Dámy a pánové, jihomoraváci to mají jednoduché, pozvou jim milé lidi k sobě do sklepa a ke svému dobrému vínu. My Valaši - tady na kamení, vína nemaje, Vás můžeme pozvat akorát tak do pálenice na štamprlu slivovice nebo na paseky ke stádu ovcí a zasěj na štamprlu slivovice (nebo borovičky), protože slivovice (aj borovička) jsou všelékem a prospívají v jakémkoli množství...

Takže pokud budete hrát na Valašsku, myslím že máte povinné zastávky buď v pálenici na Hovězí nebo ve Velkých Karlovicích na Malém Javorníčku – to podle ročního období.

S pozdravem za všechny vděčné a ve středu potěšené valašské muzikanty

MK